

Seria RECITALURI ȘI CONCERTE CAMERALE la Sala Mare a Ateneului Român

Orchestra Barocca di Venezia, în căutarea perfecțiunii stilistice

La începutul lunii septembrie, farmecul inconfundabilei Regione del Veneto urma să se transforme, pentru mine personal, într-o amintire multicoloră pe care aveam s-o arhivez pentru a o derula ulterior, cadru cu cadru, într-una din puținele clipe de relaxare. Ratasem deja, în tumultul aventurii venețiene,

o întâlnire cu *Anotimpurile* lui Vivaldi în versiunea semnată de Virtuosi di Venezia, și o alta, cu titluri reprezentative din repertoriul baroc și de operă, redade – în costume de epocă – de către I Musici Veneziani... Legea compensației a făcut, însă, ca Festivalul Internațional "George Enescu" să aducă pe scena Ateneului Român, la doar două zile de la reîntoarcerea mea în țară, **Orchestra Barocca di Venezia / Venice Baroque Orchestra**, fondată și condusă – pe parcursul celor două decenii de existență – de către remarcabilul clavecinist Andrea Marcon.

"Muzica instrumentală are multe în comun cu limbajul vorbit", afirma, într-un interviu, același Andrea Marcon; și dacă, pentru compozitorii baroci, "articulația era o bază foarte importantă", în acea vreme "sunetele trebuiau cântate ca și cum ar fi silabe ale unor cuvinte". Mergând pe ideea că spectatorului – fie el și nespecialist – ar trebui să i se inoculeze capacitatea de a recunoaște specificitatea unei anumite arii stilistice, preocuparea muzicianului italian s-a îndreptat, și în cazul concertului "de la miezul nopții" de 3 septembrie, către instaurarea și păstrarea – la nivel de ansamblu – a omogenității rostirii sonore.

Derularea programului exclusiv händelian a cuprins trei Concerti grossi (*Concerto grosso în Si bemol major op. 3 nr. 2*, *Concerto grosso în Sol major op. 6 nr. 1* și *Concerto grosso în la minor op. 6 nr. 4*), Uvertura la opera *Ariodante* și câteva arii – din operele Giulio Cesare în Egipt ("L'angue offeso" și „Se pietà di me non senti”), Agrippina ("Ogni vento" și „Pensieri, voi mi tormentate”), Rinaldo („Cara sposa" și „Venti, turbini”), Alcina („Verdi prati") și *Ariodante* („Dopo notte”), care au valorificat din plin disponibilitățile expresive ale mezzosopranei Magdalena Kožená. Stăpânind în detaliu particularitățile tehnicii vocale derivate din tipologia stilistică a operelor lui Händel, Magdalena Kožená și-a etalat strălucit calitățile, de la agilitatea

ordonării impecabile a secvențelor silabice până la autenticitatea trăirii fiecărui discurs sonor, ce rezuma afectiv spectrul de stări și emoții pe care le parcurg, în anumite momente ale existenței lor, personajele interpretate. Din multitudinea virtuților mezzosopranei ar mai fi de menționat ampla respirație, fără cusur, în decursul căreia și-a conturat fioriturile, dinamismul frazării structurate inteligent, cu acea lejeritate creatoare de atmosferă caracteristică marilor personalități artistice, viabilitatea agogicii, potențialul dramatic al accentelor și, în unele cazuri, surprinzătorul relief al metamorfozelor caracterologice cu care și-a investit rolurile abordate.

Evoluând de sine stătător – în Concerti grossi – sau replicând prompt traseului solistic al Magdalenei Kožená, **Orchestra Barocca di Venezia** și-a dezvăluit treptat atuurile, răspunzând fermității gestului dirijoral prin construirea unui edificiu fonic de cea mai pură factură stilistică, acuratețea ornamenticii, sincronicitatea atacurilor și a finalurilor, coordonarea disciplinată a frazării ori variabilitatea perfect justificată a bogatului arsenal de nuanțe fiind doar câteva atribute care i-au marcat traiectoria interpretativă.

Ca o ofrandă finală, Magdalena Kožená și-a dorit să dăruiască publicului, în bis, o pagină splendidă din opera lui Antonio Vivaldi, "*La verità in cimento*": aria "*Solo quella guancia bella*", care i-a prilejuit un joc rafinat cu expresivitatea versurilor, o demonstrație în plus a bucuriei de a cânta, împărtășită din toată inima nouă, celor care i-am răspuns, firesc, cu ropote de aplauze.

Loredana BALTAZAR

Sir Bryn Terfel, cuceritorul

Organizatorii Festivalului George Enescu s-au descurcat de minune în privința înlocuirii recitalului celebrului pianist Lang Lang, indisponibil. Au ales să invite un artist la fel de faimos, bas-baritonul galez Bryn Terfel, de peste 25 de ani vedetă a marilor scene de operă, a podiumurilor de concert, stăpânul unui repertoriu impresionant.

Pentru București, pentru sala Ateneului Român, s-a fixat la un program eclectic, contrastant, alcătuit din piese deloc

cunoscute la noi, inspirate de folclorul ținutului natal, cărora le-a adăugat lieduri romantice germane și un omagiu adus baritonului american John Charles Thomas (1891-1960), popular în țara sa natală, dar cvasi-necunoscut în România.

Debutant ca bariton, Bryn Terfel a profitat de dimensiunea vocii și a adăugat rolurilor sale unele personaje de bas, definindu-și acum „Fach”-ul ca bas-bariton.